

AMS Koerier

2007 nummer 1

Andreas
Manna
Stichting

In november verhuisden onze kinderen in Takoradi naar hun nieuwe dagopvang. In Nederland is op veel plaatsen hard gewerkt om de nieuwbouw te realiseren. In januari zijn Henk en Wilma met Elly en Rikkert in Ghana voor een bezoek aan de kinderen in hun nieuwe onderkomen. Wilma geeft verslag.

Harmatan

Noordenwinden voeren woestijnzand aan vanuit de Sahara, die de stad schijnbaar overmeestert en ruw verpulverd tot stof, nadat het zich eerst met het roet van de uitlaten heeft vermengd. Het is al een paar dagen zo en het zal zo nog wel een maand voortduren! Als we de volgende dag uit ons bed komen en verlangen naar Afrika bij dag, zijn we geschokt! De zon, gehuld in een haren mantel, staat beneveld aan de hemel en ziet neer op een stad in rouw gedompeld, die neerzit in zak en as. Het heeft de aanblik van een heilige najaarsdag die neerdaalt als een alles verstikkende dauw. Zelfs de palmbomen zijn moe

en hangen sip omlaag. Kleurig Afrika schijnt ál z'n kleur te hebben verloren! De aarde heeft zich als een zwerver bekleed. Hoe kunnen de mensen hier zó leven, vraag ik me even af. En dan ook nog elk jaar opnieuw! Hoe hou ik het hier een maand vol? Maar na een paar dagen zal blijken, dat mensen aan heel wat dingen wennen, ook wij! In Takoradi leven onze vrienden *Sammy en Lucy* hun leven. Voor hen is het de gewoonste zaak van de wereld dat *Takoradi*, hun stad, zich in het stof buigt. Het stof is een ramp dat fijne digitale apparatuur als computers binnen de kortste keren vernietigt. En zo schijnt er niets mee te werken in de naturomstandigheden van

dit land dat een voorbeeldland van ontwikkeling is in de westerse wereld. Een land vechtend tegen de grilligheden van de dwarse natuur. Grilligheden die wij niet begrijpen, terwijl zij het zich maar niet afvragen...

Joyce

Sammy vertelt enthousiast over de ontwikkelingen rondom het project. De verhuizing van het oude gehuurde pand naar de

nieuwbouw. De gebouwen die ondertussen gebouwd zijn, de dagopvang en de workshop, zijn inmiddels in gebruik genomen. Ook vertelt hij over de kinderen, de vooruitgang en de tegenslagen. *Joyce*, één van de oudere straatmeisjes die we sinds een paar jaar opvangen, zestien jaar met een opgeruimd karakter, werd enige tijd geleden opgeëist door een "oom" en verdween ineens naar de hoofdstad *Accra*. Daar is ze gebruikt om te werken in de huishouding. Ze moest er ook ander dingen doen die ze niet fijn vond en waarover ze niet wilde praten. Wou de school voortzetten, waar ze met onze hulp naartoe gaat. Vluchtte Daarom terug. Maar gisteravond is ze min of

meer ontvoerd door mensen die zeiden dat ze haar ouders zijn. Ze slaapt normaal gesproken thuis bij iemand die haar opvangt alsof ze haar eigen moeder is. Juist gisteravond is Joyce weer opgehaald door haar "familie", waarvan we waarschijnlijk nooit zullen weten of dat inderdaad familie is. Het is de vraag wat de rol van haar opvangmoeder is. Werd haar geld geboden? En waar is Joyce nu? Is ze wel bij familie? Of wordt ze verhandeld en misschien zelfs buiten het land in de prostitutie gezet? Dit bericht stemt me droevig en we maken ons veel zorgen om haar. Sammy heeft de politie ingeschakeld, maar het gebeurt zóveel dat je je mag afvragen wat hun onderzoek voorstelt. Het voelt machteloos en het overtuigt ons nóg meer van de noodzaak om een nachtopvang te bouwen voor deze kwetsbare kinderen. Sammy gaat verder met spijt in zijn stem: *Dominice, Ruth en Martha* komen niet meer. Hun vader kwam weer op de proppen. Tijdens zijn verblijf in de gevangenis bloeiden de kinderen helemaal op en gingen naar onze school. Maar bij zijn terugkomst begon hij moeilijk te doen en verbood zijn kinderen om nog langer naar school te gaan, of op het project te komen. Vermoedelijk heeft hij zelf de kinderen nodig om handeltjes voor hem te doen...

Ontmoeting

De kinderen - ontstellend veel kleintjes - zingen als we aankomen hun welkomstlied: "We welcome you daddy Henk, mammie Wilma, aunty Elly en uncle Rikkert." We weten inmiddels dat het zo zal gaan, toch ontroert het steeds weer. Overweldigend veel en erg kleine kinderen. Meer dan honderd en veelal niet ouder dan een jaar of vijf. De kinderen zien er meerendeels onverzorgd uit. Sommigen zijn ziek, een deel heeft hongerbuikjes. Eén meisje heeft gele waterige oogjes, zelfs de mooie vlechtjes met gekleurde strikjes kunnen de trieste aanblik niet verbergen.

De oudere meiden vliegen me om de hals, verpletteren me bijna. Hun enthousiasme is groot zodra ze ons weerzien. Het is duidelijk dat ze met de projectontwikkelingen vertrouwen hebben gekregen in die blanke mensen uit Nederland. Die steeds terugkomen en bij hun afwezigheid doen wat ze hebben beloofd: een huis voor ze bouwen, hun eten en hun schoolgeld betalen en zorgen dat ze gezondheidszorg krijgen zodra dat nodig blijkt. *Elly en Rikkert* halen een gitaar tevoorschijn en binnen de kortste keren gaat het dak eraf! Zonder schroom doen ze mee met de gebaren van Elly. Eén ding is duidelijk: vanaf nu is het twee weken feest! Het is heerlijk om te zien hoe de kinderen genieten en zich thuis voelen in het project dat om hèn draait! Na het instuderen van wat liedjes luisteren we naar hun verhalen en geven ze de nodige aandacht. Sommige kleintjes

kruipen al op schoot, anderen kijken eerst de kat uit de boom. Want aanrakingen zijn ze niet zo gewend. Lucy werkt enthousiast mee. Het is duidelijk dat ze liefde heeft voor werken met deze kinderen maar ook weet dat gezag nodig is en het leren van grenzen. Ze danst en zingt, lacht met ze en zorgt voor ze. We zijn zeer verrast over de supermooie gebouwen die we zien. Ze zijn zo praktisch. Sammy vertelt er alles over. Overdag veel schaduw, tegelijk houdt het de warmte buiten omdat de wind er goed doorheen kan spelen. Maar bij regen beschermt het daarentegen. Er is goed over nagedacht! Sammy ziet met vertrouwen de toekomst tegemoet. Legt

ons uit waar de nog te bouwen nachtopvang gebouwd gaat worden. Bij de lunch praten we lang over allemaal zaken betreffende het project. Lucy legt uit dat ze graag snel water willen hebben op het project. Het probleem is echter dat de waterleidingmaatschappij niet meewerkt en eerst smeergeld wil hebben! Het gaat om honderden euro's, zodat we beter zelf een

boorput kunnen realiseren, dan zijn we ook naar de toekomst toe altijd zeker van water. Naar water boren kost ruim tienduizend euro. Verder blijkt het belangrijk dat Sammy en Lucy op het project gaan wonen. Dat is in principe tijdelijk al mogelijk in het kantoorgebouwtje wat er net is gebouwd. Maar dan moet er natuurlijk wel water zijn...

Leven in een stal

Het project bevindt zich aan de rand van Takoradi. Rondom de stad liggen kleine dorpjes. Zoals *Mbotado*. De zeer arme bewoners bouwen daar hun krottenwoningen die meer op ruines of grotten lijken, van alles wat voorhanden komt: blik, hout, leem en steen. Het dorp waar een aantal van onze kinderen vandaan komen, is er één van. De levensomstandigheden zijn ontluisterend. We zijn al heel wat gewend door de jaren heen. Toch kijken we onze ogen uit. De hele sliert kinderen achter ons aan. Sammy stelt ons voor aan oma's, tantes en ook een oom die een beetje voor sommige van onze kinderen zorgen omdat ze zelf geen eigen ouders meer hebben. Dat wil zeggen dat de kinderen daar slapen. Geld om naar school te gaan is er niet en de zorg stelt weinig meer voor dan het verlenen van een schamel onderdak. Daarom slenteren de kinderen meerendeels bij de straat. En ook als ze nog een moeder of vader hebben, moeten ze die vaak helpen bij de werkzaamheden. Stenen hakken, op het land helpen of hun handel verkopen op straat. De mensen ontvangen ons vriendelijk. De huisjes die we zien zijn minder dan een stal te noemen. Een paar verticale palen die met wat horizontale een geraamte vormen. Tussen de openingen is klei aangebracht, maar ook is er heel veel weggespoeld vanwege de heftige regens. Op dat alles rusten stukken golfplaat, met de nodige gaten en kieren. In de gaten hangt kleding te drogen. Dit mag je toch echt geen bescherming noemen tegen regen of stof. We zien bij zo'n huisje twee kleine meisjes in de deuropening staan. Er is een geitenhok naast de deur gemaakt. Je ziet het verschil niet tussen dit hok en het huisje. Zoals de geiten leven, leven ook de mensen. Het geitenhok is alleen een beetje kleiner. De kinderen wonen en slapen gewoon op de grond. Soms een matje, veelal

een plat gevouwen doos. Sammy legt uit dat hij in dezelfde omstandigheden is geboren en opgegroeid. Zijn hoofdkussen was zijn eigen arm! Geld voor een beter huisje is er niet, voor voedsel ook nauwelijks. Laat staan geld om deze kinderen naar school te laten gaan. Sammy merkt op: Soms zijn kinderen zonder ouders beter af dan met. Vanwege de armoede kunnen veel ouders niet voorzien in de zorg van hun kinderen. Het raakt ons diep en we zijn blij dat wij voor deze kinderen in ieder geval een veilige plek weten te realiseren waar ze overdag naar toe kunnen gaan en waar ze te eten krijgen.

Water

Bij Sammy en Lucy thuis vind ik onder de mail uit Nederland ook het fiat van het bestuur om naar water te boren. Sammy belt direct met de mensen van het waterbedrijf en krijgt het voor elkaar dat ze de volgende dag al komen. Aangekomen bij het project gaan de werklui direct aan de slag om te onderzoeken of er water in de grond zit. Ze hebben daar een dag voor nodig en zullen het morgen afronden. Met elektriciteit meten ze en lezen af aan de hoge of juist lage spanning waar er water in de grond zit.

Na de onderzoeken worden alle gegevens in Accra in de computer ingevoerd en pas daarna komt de uitslag. Het is nog een paar dagen spannend voor we de uitslag weten. Ondertussen hebben wij leuk contact met wat kleine kinderen. Er zijn er niet erg veel, maar wel hele kleintjes. Kinderen van omstreeks drie jaar oud. Sommigen zijn met een ouder broertje of zusje gekomen, anderen zijn alleen komen aanlopen. Ze genieten van een homp vers brood en peuzelen het helemaal op. Eén meisje ziet er verschrikkelijk moe uit. Ik neem haar op schoot en binnen

enkele minuten is ze in een diepe slaap verzonken. Zich helemaal overgevend aan die

onbekende warme schoot. Ze kan zich even veilig voelen en kind zijn. De grote homp brood glijdt uit haar kleine hand. Een jongetje pakt het op en bewaart het voor haar. Hij vertelt me dat ze Dorcas heet. Ze ziet er erg onverzorgd uit in haar versleten jurkje. De haren zijn dun en vaal, ook heeft ze kale plekken op haar hoofdje. Ik heb haar vertrouwen gewonnen: vanaf deze middag is ze steeds in mijn buurt te vinden en als ze een gelegenheid ziet, glipt ze weer op mijn schoot. Hunkerend naar die aandacht en dat veilige gevoel. Een paar dagen na onze terugkeer naar Nederland wordt er inderdaad naar water geboord en... ook gevonden!

Afscheid

Het is groot feest met alle kinderen. Veel meer dan honderd! Ze krijgen allemaal twee gevulde broodjes en een pakje frisdrank. Elly heeft snoepjes voor ze en wij geven ze een ballon. Er wordt gezongen, gedanst en gelachen. We zien aangrijpende tafereeltjes van twee kleine kindjes die elkaar helpen met hun broodje en hun pakje frisdrank. Een jongentje dat het in zijn broekzak propt om het thuis weer te kunnen delen met anderen. Gelukkig is zijn broek te groot en kan hij alles erin houden. Wel wordt het lopen aanzienlijk bemoeilijkt door deze actie. Een meisje dat het in haar rokje opbergt en met haar rokje omhoog gaat lopen, zodat ze het niet verliest. Ze genieten zó ontzettend van de lekkernijen, het is aandoenlijk om te zien. Als de ballonnen uitgedeeld worden, breekt er bijna oorlog uit. Samen met Elly en Rikkert wordt gezongen en gedanst! Vanwege alle opwinding onder de kinderen is het geroep en geschreeuw bijna oorverdovend. Terwijl er weer limonade en koekjes worden uitgedeeld, hangen ze aan ons

en willen ons niet laten gaan. Aan het eind van het feest overhandigen Elly en Rikkert een talkingdrum en een gitaar aan de kinderen. Er wordt door één

van de oudste meisjes voor ons gebeden en door Rikkert voor hen. Het kost ons moeite in ons busje te klimmen, verdringen zich rondom en willen ons niet laten gaan. Terwijl de bus zich in beweging zet, beginnen ze weer luid te zingen: "Glory, glory, glory, somebody touched me!" Ze houden de bus vast. Als dat niet mag,

rennen ze er hard achteraan. Het opgejaagde stof deert ze niet! Sammy merkt op: "Ze willen niet dat je gaat, ze willen jullie wel achterna rennen tot aan Accra!" Het doet pijn om ze weer te moeten achterlaten. De groep die achter onze bus aanrent, wordt steeds kleiner. De laatste vier volhoudertjes rennen zeker wel twee kilometer achter ons aan, totdat ze als stipjes aan de horizon verdwijnen en wegzinken in de rode aarde, ruw van ons netvlies gescheurd! Na een moeizame reis en de opvolgende nacht in het gastenverblijf van de organisatie *Wycliffe*, waaien we uit aan het strand van de hoofdstad Accra. Elly vind een fles en stopt daar een briefje in met de boodschap: "God loves you!" Zodra ze de fles in zee werpt keert die "per kerende post" hardnekkig terug met de stroom: het lukt niet! Geen wonder, want God houdt van de mensen hier en hoeft niet ver te gaan om zijn liefde kwijt te kunnen...

- AMS De Schoof 13 7908 NS Hoogeveen
- tel: 0528-273 161 www.andreamanna.org
- info@andreamanna.org
- NL: ABN Amro Beilen 49 28 23 308
- Postbank 68 94 101
- België ING Tongeren 335 0527700 66